

**ХРИСТО СМИРНЕНСКИ
КАК ШЕ СИ УМРА МЛАД И
ЗЕЛЕН**

chitanka.info

Тая година моята стара приятелка — Жълтата гостенка — потропа на левия ми дроб. Слава богу, че имам само два дроба — догодина няма вече къде да се приюти. Всъщност, мене какво ми трябваше да отивам «На гости у дявола!». Ето че опашката му остана в ръцете ми и от велики четвъртък аз съм на велико разпятие. Не мисли, драги читателю, че се смея. Това съвсем не е хумореска, а трагедия, но банална... затова и няма да те занимавам с нея. Па и главната причина за смъртта ми ще бъде друга. Работата е проста: лекарят — един лекар, който за най-горната част от тялото си сам има нужда от лекар, — след като се набарабани до насита върху ребрата ми, кимна с глава:

— Даа... върхът на левия дроб пострадал... Имате катар в дроба.

Аз никак не се учудвам, че именно в дроба си имам катър. Днес има толкова много магарета и катъри, че някое от тия благородни животни, вместо да става районен кмет, настанило се в дроба ми.

След като ми предписа всичко, което може да яде един принц, лекарят си отиде. И ето, започна трагедията ми. Какво мислите? Болестта се усложни? По дяволите болестта. Ужасът дойде в жестокия образ на бабичка. Ооо! Никога не бях предполагал, че в нашия род има толкова много бабички. Ето ги две по две, три по три идват да видят болния и да му кажат някоя успокоителна дума.

— Сине Ристее! Шчо ти йе бре, Ристе!... Лошо те соних, бабин! Лошо — со чалма. Алла гайрет.

Това е една от македонските ми баби. А аз имам баби: от стара България, от румънска Добруджа, една «фрау Ангелица»; от Виена, една «бариня» от Бесарабия, една, живяла в Ниш през войната на «прича», четири баби от Смирна... — ох, по-добре да не ги споменувам — нека господ ги спомене в царствие свое.

Всичките тия баби са твърде разговорливи и имат поетическа фантазия: една ме сънувала с чалма, друга, че съм яздел метла, седем сънували, че съм се давил в една голяма мътна река, една, че ме емнала «една вихрушка, едни ветрища, бури и прахове...». Едвам съм слезнал на земята. Ето 15 дни как тия бабички разправят сънищата си, а аз лежа по гръб, потя се от двойни мъки и въздишам.

Всички тия бабички дрънкат толкова много глупости, колкото Стамболийски едва смогва да каже в една своя петчасова реч. А какви ли не билки, треви, бурени и корени ми носят.

— Ох! — пъшка някоя, оставяйки до вратата вързоп треви. —
Нося ти за кашлица, бабин!

Друга вързала цяла бохча буреняци и ги слага върху кревата,
целувайки ме трогателно.

Вярвам зимникът да се е напълнил с медикаменти, които даже
столичният книгоиздател Шопов не би изконсумирал във
вегетарианския си «живот» на руски.

А бабичките идат ли, идат — манна небесна. Една изува обуцата
си и ги слага точно пред мене, втора, смъркайки емфие, още от вратата
разправя:

— Видиш ли, като не ходиш на черква!

Бабичките се нареждат една до друга на миндера като току-що
изхвъркнали ластовичета по телеграфна жица. Всички авторитетно
беседват върху политиката и вечния календар и цели часове аз слушам
«велики» мисли, като да чета в «Слово» литературен подлистник от
Йордан Бадев.

— Христо, сине-чедо — пита ме една от бабичките, — виждаш
ли, Христо, ангели?

Аз едвам се сдържам:

— Не, бабо, виждам само дяволи... женски.

Майка ми ме гледа укорително.

— Христо, тя е втора братовчедка на дядо ти.

Втората братовчедка на дядо ми пояснява, че щом ангели ми
махали с ръце, нямало да умра, а друга една, вероятно трета
братовчедка на дядо ми, бръква в джоба си, изтърсва шепа прах и
тютюн и бърже пъхва в устата ми някаква нафора с косми и тютюн.

Майка ми ме успокоява с всички усилия, а бабичките стават, една
по една ме целуват, лъхаци на емфие, чубрица, мастика и пр., и
клатейки се, излизат...

— Ох! — облекчено въздъхвам аз, но сред въздишката някой
почуква на вратата: пак бабичка.

— Тука ли сте, тука? Какво прави болният? Рекох да го видим, да
му кажем някоя божа дума за кураж...

Ох, читателю, куражът вече ме напуска... Аман от тия бабички.
Нека другарите ми отмъстят, ако загина млад и зелен.

«Червен смях», 21 юни 1923

Първа публикация: „Червен смях“, г. IV, бр. 26 от 21 юни 1923 г., посмъртно, в специалния брой, посветен на Смирненски; с дата под текста „Април, 1923 г.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.